

Arrest

nr. 246 838 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYENEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VANCRAEYENEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2019 dienen de verzoekers, die verklaren van respectievelijk Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekers overeenstemmen met vingerafdrukken, dewelke waren genomen naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming bij de Franse diensten op 4 december 2018 en 7 augustus 2019.

Op 4 december 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten.

Op 6 december 2019 weigeren de Franse autoriteiten de terugname van de verzoekers.

Op 20 december 2019 wordt opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten.

Op 31 december 2019 weigeren de Franse autoriteiten opnieuw de terugname van de verzoekers.

Op 10 januari 2020 verzoeken de Belgische autoriteiten om deze weigering te herzien.

Op 20 januari 2020 aanvaarden de Franse autoriteiten de terugname van de verzoekers.

Op 19 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer:

naam : R. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1992

geboorteplaats : K. P. (...)

nationaliteit : Kosovo

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer R. S. (...), hierna de betrokkene, verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Op 28.10.2019 meldde hij zich bij onze diensten aan samen met zijn vrouw en 2 kinderen, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 30.10.2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van een identiteitskaart van Servië en een nationaliteitsbewijs. Hij verklaarde dat zijn paspoort in beslag werd genomen in Frankrijk.

Op 29.11.2020 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde gehuwd te zijn met R. J. (...) waarmee hij twee minderjarige kinderen heeft, een zoon en een dochter. Verder verklaarde de betrokkene in oktober met de auto uit Servië vertrokken te zijn. Dit omwille van problemen met zijn familie en zijn schoonfamilie. De reis bracht hem via Hongarije, Oostenrijk, Slovenië en Duitsland tot in Frankrijk, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een negatieve beslissing verklaarde de betrokkene naar België vertrokken te zijn waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaart daarnaast een zus en nonkel te hebben in België. Verder zouden zijn ouders in Frankrijk wonen, net als twee broers, twee zussen en twee tantes.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds op 16.11.2011 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België en vervolgens op 04.12.2018 en 07.08.2019 in Frankrijk.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij hier eerder al geweest is en omdat hij de talen spreekt. De betrokkene verklaarde dat een vriend loog en hen uiteindelijk naar Frankrijk bracht in plaats van naar België. De betrokkene uit verzet tegen een overdracht naar Frankrijk, omdat hij daar geen woning en geld zou gekregen hebben. Verder verklaart de betrokkene daar 3 keer een negatieve beslissing gekregen te hebben. Ook 1 van zijn kinderen zou hevige koorts gekregen hebben in Frankrijk, wat volgens de betrokkene bijna tot haar dood leidde.

Op 04.12.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Twee dagen later, op 06.12.2019, ontvingen we een antwoord van Frankrijk waarin zij hun verantwoordelijkheid erkenden, maar dat ze ons verzoek toch moesten weigeren omdat de betrokkene op 14.11.2019 nog contact had met de Franse autoriteiten in het kader van zijn beroep op zijn negatieve beslissing. Dit dus nadat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Op die manier had de betrokkene zichzelf dus opnieuw overgebracht naar de verantwoordelijke lidstaat, namelijk Frankrijk. Op 14.11.2019 werd de betrokkene zijn verzoek in Frankrijk afgesloten met een negatieve beslissing. Hierop verstuurden we op 20.12.2019 een nieuw verzoek naar Frankrijk. Dit maal met nieuwe informatie, namelijk dat de betrokkene op 29.11.2019 opdaagde voor zijn interview in België. Dit dus nadat zijn verzoek in Frankrijk werd afgesloten. Frankrijk antwoordde ons op 31.12.2019 dat ze ons verzoek opnieuw weigeren, omdat het Eurodac resultaat dat we meestuurden dateerde van 20.10.2019 en de Fransen op die manier geen zekerheid hadden of de betrokkene nadien nog in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10.01.2020 stuurden we vervolgens een verzoek tot herziening naar Frankrijk, met een Eurodacresultaat van diezelfde dag. Dat resultaat toont duidelijk aan dat de betrokkene geen verzoek indiende in een andere lidstaat na zijn verzoek in België. Hierop accepteerde Frankrijk op 20.01.2020 ons verzoek tot overname op grond van artikel 18(1)d van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemde Frankrijk in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos en Claire Tripier, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2018 Update”, laatste update in maart 2019, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublinverordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 49). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux - Mérignac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur Gironde. We wijzen er ook op dat Bordeaux de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 10 kilometer van de luchthaven van Bordeaux - Mérignac ligt. Hieruit besluiten we dat de verplaatsing van de luchthaven naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“Hébergement d’Urgence Dédié aux Demandeurs d’Asile”- HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“Centres d’Accueil et d’Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 beoogden de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene en zijn familie in hun hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zullen kunnen verkrijgen.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten,

problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2019 verschenen rapport, "Centres et Locaux de rétention administrative – 2018 rapport" (<http://www.asylumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detention-increase-continues>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "centres de rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene of een ander lid van zijn familie na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde medicatie te nemen om rustig te zijn. Er werden tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn gezondheidstoestand aangebracht. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege gezondheidsredenen een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verklaarde de betrokkene dat één van zijn kinderen zeer ernstig ziek was in Frankrijk. Het zou hoge koorts gehad hebben en moest steeds overgeven. We wensen te benadrukken dat de betrokkene in zijn interview niet duidelijk is geweest over het feit of het kind hiervoor al dan niet hulp kreeg in Frankrijk. Bovendien bracht de betrokkene geen enkel bewijs aan dat deze verklaring kan staven. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en zijn familie in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA), waarbij asielzoekers, waaronder ook Dublin terugkeerders, tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (pagina 89). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zijn familie.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name omdat hij reeds eerder in België was geweest en de talen spreekt (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Verder verklaarde de betrokkene zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk, omdat hij en zijn familie daar drie keer een negatieve beslissing kregen. We wensen te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek op zeker

moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk dient bovendien te worden opgemerkt dat het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene werd afgewezen niet automatisch betekent dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij of zijn familie ernstige redenen heeft om te vermoeden dat ze in Frankrijk een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van de EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk telkens werden afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

Tot slot verklaarde de betrokkene dat hij geen woning en geen geld kreeg in Frankrijk. Vooreerst wensen we te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We verwijzen hierbij nogmaals naar het AIDA-rapport dat erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. We benadrukken dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Verder wensen we in dit verband ook aan te halen dat het AIDA-rapport duidelijk stelt dat alle verzoekers in Frankrijk recht hebben op materiële opvangvoorzieningen zoals onderdak, eten en kleding (“All asylum seekers are offered material reception conditions under Article L.744-1 Ceseda. This provision applies to all asylum seekers even if their claim is channelled under the accelerated or Dublin procedure.”, pagina 78). Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders minder kunnen zijn. Echter toont het niet aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Er kan dan ook niet gesproken worden van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk.

Wat het ontvangen van geld betreft, is ook dit voorzien in Frankrijk. Zo ontvangen verzoekers met accommodatie 204 euro per maand. Voor verzoekers zonder accommodatie is dit 426 euro per maand (AIDA-rapport pagina 79). Het ontvangen van dit geld stopt pas op het einde van de maand waarin een verzoeker de beslissing krijgt die zijn recht op verblijf op het Franse grondgebied stopt. Bovendien wordt er in dit maandelijkse bedrag rekening gehouden met verschillende factoren: “The amount of ADA (“allocation pour demandeur d’asile”) is calculated on the basis of resources, type of accommodation provided and age criteria. Family composition, in particular the number of children, is taken into account in the calculation of ADA. The total amount of ADA is re-evaluated once a year, if needed, to take into account the inflation rate”, pagina 79. We besluiten dan ook dat er in dit geval niet gesproken kan worden van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.
(...)"

Op 19 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw:

naam : R. (...)
voornaam : J. (...)
geboortedatum : (...).1999
geboorteplaats : P. (...)
nationaliteit : Servië

en haar 2 minderjarige kinderen:

naam : R. (...)
voornaam : M. (...)
geboortedatum : (...).2017
geboorteplaats : S. (...)
nationaliteit : Servië

naam : R. (...)
voornaam : M. (...)
geboortedatum : (...).2018
geboorteplaats : S. (...)
nationaliteit : Servië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw R. J. (...), hierna de betrokkene, heeft de Servische nationaliteit. Op 28.10.2019 meldde zij zich bij onze diensten aan, samen met haar man en 2 kinderen, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 30.10.2019 diende ze dit verzoek effectief in.

De betrokkene was hierbij in het bezit van een identiteitskaart van Servië. Ze verklaarde dat haar paspoort in beslag werd genomen in Frankrijk.

Op 29.11.2020 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde gehuwd te zijn met R. S. (...) waarmee ze twee minderjarige kinderen heeft, een zoon en een dochter. Verder verklaarde de betrokkene in oktober met de auto uit Servië vertrokken te zijn. Dit omwille van problemen met haar familie en haar schoonfamilie. De reis bracht haar via voor haar onbekende landen tot in Frankrijk. Daar diende de betrokkene samen met haar familie een verzoek om internationale bescherming in. Dat verzoek kreeg uiteindelijk een negatieve beslissing. Na ongeveer een jaar in Frankrijk verbleven te hebben, vertrok de betrokkene samen met haar familie naar België. De betrokkene verklaart daarnaast geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 04.12.2018 en 07.08.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze naar België kwam omdat haar partner België kent. De betrokkene uit verzet tegen een overdracht naar Frankrijk, omdat ze daar een negatieve beslissing kreeg. Ook het feit dat ze zwanger is, haalt de betrokkene aan als reden van verzet. Verder verklaarde de betrokkene problemen te hebben in Frankrijk. Ze wil haar kinderen niet grootbrengen met de problemen die zij en haar man hebben met hun familie. Zij is grootgebracht geweest met geweld van haar vader en ze wil geen gelijkaardige situatie voor haar kinderen.

Op 04.12.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Twee dagen later, op 06.12.2019, ontvingen we een antwoord van Frankrijk waarin zij hun verantwoordelijkheid erkenden, maar dat ze ons verzoek toch moesten weigeren omdat de betrokkene op 14.11.2019 nog contact had met de Franse autoriteiten in het kader van haar beroep op haar negatieve beslissing. Dit dus nadat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Op die manier had de betrokkene zichzelf dus opnieuw overgebracht naar de verantwoordelijke lidstaat, namelijk Frankrijk. Op 14.11.2019 werd de betrokkene haar verzoek in Frankrijk afgesloten met een negatieve beslissing. Hierop verstuurden we op 20.12.2019 een nieuw verzoek naar Frankrijk. Dit maal met nieuwe informatie, namelijk dat de betrokkene op 29.11.2019 opdaagde voor haar interview in België. Dit dus nadat haar verzoek in Frankrijk werd afgesloten. Frankrijk antwoordde ons op 31.12.2019 dat ze ons verzoek opnieuw weigeren, omdat het Eurodac resultaat dat we meestuurden dateerde van 20.10.2019 en de Fransen op die manier geen zekerheid hadden of de betrokkene nadien nog in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10.01.2020 stuurden we vervolgens een verzoek tot herziening naar Frankrijk, met een Eurodacresultaat van diezelfde dag. Dat resultaat toont duidelijk aan dat de betrokkene geen verzoek indiende in een andere lidstaat na haar verzoek in België. Hierop accepteerde Frankrijk op 20.01.2020 ons verzoek tot overname op grond van artikel 18(1) d van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij of haar familie door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemde Frankrijk in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2018 Update", laatste update in maart 2019, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 49). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux - Mérignac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur Gironde. We wijzen er ook op dat Bordeaux de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 10 kilometer van de luchthaven van Bordeaux - Mérignac ligt. Hieruit besluiten we dat de verplaatsing van de luchthaven naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86 592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 beoogden de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene en haar familie in hun hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zullen kunnen verkrijgen.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2019 verschenen rapport, "Centres et Locaux de rétention administrative - 2018 rapport" (<http://www.asylumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detentionincrease-continues>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "centres de rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene of een ander lid van haar familie na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Daarnaast verklaarde de betrokkene tijdens haar gehoor zwanger te zijn en verklaarde ze hier soms last van te hebben. Zo zouden haar twee eerdere zwangerschappen veel problemen en risico's gekend hebben. Dit door stress omwille van haar problemen. Verder verklaarde ze geen gezondheidsproblemen te hebben. Wat haar twee kinderen betreft, verklaarde de betrokkene dat de benen van haar zoon misvormd zijn. Er werden tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende haar gezondheidstoestand of die van haar kinderen aangebracht. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat zij of haar kinderen door overdracht aan Frankrijk vanwege gezondheidsredenen een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien bracht de betrokkene geen enkel bewijs aan dat deze verklaring kan staven. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar familie in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA), waarbij asielzoekers, waaronder ook Dublin terugkeerders, tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder

verblijfsdocumenten (pagina 89). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en haar familie.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name omdat haar partner België reeds kende (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Verder verklaarde de betrokkene zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk, omdat zij en haar familie daar een negatieve beslissing kregen. We wensen te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk dient bovendien te worden opgemerkt dat het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene werd afgewezen niet automatisch betekent dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij of haar familie ernstige redenen heeft om te vermoeden dat ze in Frankrijk een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van de EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden dat haar verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk telkens werden afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

Wat tot slot de problemen betreft die de betrokkene aanhaalt, wensen we vooreerst te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij problemen had in Frankrijk, zij steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde Franse instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

*De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.
(...)"*

Op 1 april 2020 wordt beslist om de termijn voor overdracht te verlengen naar 18 maanden.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de verzoekers op 28 oktober 2020 werden uitgenodigd om op 30 november 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken hun asielprocedure in België verder te zetten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Naar aanleiding van de beschikking van 4 november 2020, waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partijen die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van de huidige beroepen, heeft de verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt.

Hieruit blijkt dat de verzoekers op 28 oktober 2020 werden uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om op 30 november 2020 langs te komen *"om de asielprocedure in België verder te zetten"*.

Nu blijkt dat de Belgische overheden de verantwoordelijkheid voor de behandeling van deze internationale beschermingsverzoeken hebben opgenomen, is er bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissingen die stellen dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoeken tot internationale bescherming en van de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan deze beslissingen verbonden worden.

De bestreden beslissingen van 19 februari 2020 dienen derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen immers slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat de bestreden overdrachtsbesluiten thans geen rechtsgevolgen meer sorteren, nu inmiddels de Belgische staat bevoegd is voor de behandeling van de verzoeken om internationale

bescherming, ingediend op 30 oktober 2019. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen de verzoekers geen voordeel meer opleveren.

Ter terechtzitting wordt het standpunt van de partijen gevraagd ten aanzien van hetgeen voorafgaat. De advocaat van de verzoekers en de advocaat van de verweerder stellen beiden uitdrukkelijk dat er in deze zaak geen belang meer is.

Er bestaat dan ook geen enkele betwisting over het gegeven dat de Belgische staat momenteel bevoegd is voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming en het gegeven dat de verzoekers daardoor geen actueel belang meer kunnen doen gelden bij de eventuele nietigverklaring van de overdrachtsbesluiten, waarbij Frankrijk aanvankelijk werd aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekers niet meer getuigen van het rechtens vereiste actueel belang bij de beroepen tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien België verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming, ingediend op 30 oktober 2019 (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE